

Syksy, jona kaikki muuttui

Kävelin kohti kotia. Koulupäiväni oli vienyt kaiken energiani. Märät lehdet maassa ja hämärtyvä taivas kuvasivat täydellisesti mieltäni. Onneksi tänään en tehnyt mitään noloa, kuten kompastunut omiin jalkoihini tai sanonut jotain outoa ja typerää.

Olin kävelemässä bussipysäkin ohi, kun huomasin jotain hätkähdyttävää. Lämäisin käden suulleni. Bussipysäkin katoksen reunalla istui tyttö. Tuijotin häntä. Tyttö näytti jotenkin tutulta. Hänellä oli päällään t-paita, jossa oli yksisarvinen, pinkki huppari ja sininen hame. Hän heilutteli jalkojaan ja virnisti leveästi, kun huomasin minun katselevan.

“Öhm, et saisi olla siellä. Sinähän saatat tippua!” sanoin hänelle. Hän vain näytti minulle kieltään. Tuo pikkutyttö ei selvästi tajunnut vaaraa. Vilkaisin ympärilleni. Hänen vanhempansa eivät näköjään olleet lähettyvillä. Minun oli aivan pakko saada hänet alas. Hänen vanhempansa olisivat varmasti kiitollisia.

“Jos tulet alas, voit saada karkkia ja voin sitten viedä sinut kotiisi.” Tyttö selvästi mietti ehdotustani, sillä hän kurtisti kulmiaan.

“Hyvä on”, hän sanoi. Hän laskeutui niin sulavasti alas tankoa pitkin, että uskoin hänen tehneen sen aiemminkin.

“No, anna karkkia”, hän sanoi tuimasti.

Kävelimme kohti lähintä kauppaa. Tyttö hyppelehti iloisesti. Kunpa minäkin vois olla noin huoleton ja iloinen. Olin minä joskus ollut tuollainen.

Sitten kuulin jostain puheensorinaa ja kikatusta.

“Ootteko te maistanut sitä uutta karkkii? Mun serkku kuvas siitä videon, ja se sai tyylin tuhat katselua!”

Tuntui kuin päälleni olisi kaadettu ympärillinen kylmää vettä. Edessäni seisoi muutama luokkalaiseni, jotka tekivät arjestani kauhua. Yritin katsella muualle toivoen, että he jatkaisivat keskusteluaan. No turha toivo. Juuri kun olin astumassa kauppaan, kuulin takaani huudahduksen:

“Mä rakastan sun pikkusiskon vaatteita! Ootko varma, että ne ei oo sun vaatekaapista, koska ne varmaan sopis sulle tosi hyvin!”

Purin huultani ja jatkoin kävelyä.

“Luuliko tuo tyyppi, että minä olen sinun pikkusiskosi?” tyttö kysyi, kun saavuimme karkkiosastolle. Hän ei tainut tajuta, että se ei ollut kohteliaisuus.

“Joo, taisi luulla.” Minä ja pikkutyttö emme kyllä muistuttaneet toisiamme hirveästi. Hänen vaatteensa olivat värikkäitä ja minun tummia ja yksinkertaisia. Tyttö oli iloinen ja itsevarma ja minä masentunut ja tylsä. Tyttö valitsi karkkinsa ja menimme kassalle.

“No, sinun pitää mennä kotiin. Haluatko, että saatan sinut?” tiedustelin, kun olimme kaupan ulkopuolella. Pikkutyttö naposteli karkkejaan ja sitten sanoi:

“Ei tartte!”

Lähdin kävelemään kotiin ja muutin kävelyni juoksuksi, kun alkoi satamaan.

Seuraavana päivänä minun piti laittaa Halloween-asu päälle kouluun. Olin pukeutunut haamuksi. Pidin siitä, koska se oli niin yksinkertainen. Matkalla kouluun panin merkille, että ihmiset olivat koristeleet talojaan. Useiden kuisteilla irvisteli

kurpitsalyhtyjä. Pihoilla seisoivat luurankoja. Ja joidenkin ikkunoissa oli pahvisia lepakoita, joille oli liimattu mulkosilmät tai terävät hampaat.

Kävelin bussipysäkin ohi, jonka päälle tyttö oli kiivennyt. Ärsyynnyin tajutessani, että en ollut torunut tyttöä millään lailla vaan vahingossa palkinnut hänet antamalla hänelle karkkia.

Koulussa kaikilla oli Halloween-asut päällä. Olin iloinen, että en ollut unohtanut pukeutua. Näin paljon erilaisia asuja. Vampyyreja, haamuja, muumioita, luurankoja, zombeja, viikatemiehiä, kissoja, noitua, keijuja ja... yksisarvinen. Suuni lokahti auki.

Edessäni seisoivat eilinen pikkutyttö yksisarvisasussa. Se ei käynyt järkeen, sillä en ollut nähnyt häntä koskaan koulussamme.

“Moi. Hieno asu”, hän sanoi.

“Mitä sinä täällä teet?” kysyin hämmentyneenä.

“Olen, öh, vierailulla.”

“En tainnut ymmärtää. Sinä et käy tätä koulua. Miksi et ole vanhempiesi kanssa?”

“No, siksi.”

“Ei vaan ihan oikeasti. Miksi et ole-”

“Siksi. Lopeta kyseleminen”, hän sanoa täräytti ja virnuili minuille. Tuhahdin ja pyörittelin silmiäni. Seisoimme siinä hetken hiljaa. Haamu ja yksisarvinen.

“Sinä et taida pitää syksystä?” hän sanoi mietteliäänä.

“En tietenkään pidä. Miten niin?”

“Sinä näytit eilen niin surulliselta.”

“Syksy masentaa”, tokaisin.

“Eipäs masenna! Minä rakastan Halloweeniä! Minä rakastan syksyä!”

En sanonut mitään. Kyllä minä tiesin, miksi inhosin syksyä niin paljon.

Nimittäin tasan viisi vuotta sitten minun kiusaamiseni alkoi. En kuitenkaan aikunut kertoa tytölle totuutta.

“Aiotko sinä osallistua Halloween-kuvakisaan?” tyttö kysyi selvästi innoissaan.

“En tiedä,” vastasin. Olin aivan unohtanut kuvakisan. Sellainen järjestettiin kerran vuodessa. Meillä oli aamupäivällä koulua ja illalla oli koulun Halloween-juhlat. Kuvakisassa kaikkien piti ottaa kuva asioista, jotka lukivat listassa. Juhlissa julistettiin voittaja.

“Voidaanko me osallistua siihen yhdessä?” tyttö kysyi koiranpentuilmeellä.

“No, okei. Nähdään sitten ruokavälkällä”, sanoin hymyillen ja vilkutin hänelle.

Lopulta kun pääsin ulos, näin pikkutytön tutkimassa seinään laitettua julistetta, jossa luki: “HALLOWEEN-KUVAKILPAILU

Yhdessä tiimissä voi olla enintään 3 osallistujaa.

Halloween-juhlissa kello 18.00 lavalla julistetaan voittaja, luvassa on palkinto.

Pellolle ja kylään saa mennä kuvaamaan, mutta välitunnin päätyttyä pitää mennä heti luokkaan. Kuvista pitää löytyä:

Hienoin kurpitsalyhty

Haamu

Oma taikajuoma

Yliluonnollinen näky

Halloween-asuja
Pelottava paikka
Halloween-tunnelmaa
Iloinen ja syksyinen kuva”

“Mistä aloitetaan?” tyttö kysyi.

“Ota ensin kuva minusta. Minähän olen haamu”, sanoin ja nostin käsiäni aavemaisesti. Minulla kävi mielessä, että tyttö voisi vain kiivetä bussipysäkin katolle uudestaan, niin olisimme saaneet yliluonnollisen näyn kuvattua.

Juuri silloin ovista alkoi saapua paljon koululaisia. Pikkutyttö otti heistä kuvan. Moni osoitti minua ja otti puhelimensa esiin. Pikkutyttö otti kädestäni kiinni, ja juoksimme muita karkuun nauraen. Halusimme vaikeuttaa heidän suoritustaan ottaa kuva haamusta. Saavuimme pellolle. Meitä edelleen nauratti. En muista, milloin olin nauranut viimeksi.

Pellolle oli aseteltu sata kurpitsalyhtyä. Kaikilla niillä oli erilaiset ilmeet.

“Vau! Niitä on niin paljon!” tyttö kiljaisi riemuissaan ja ryntäsi lähemmäs kurpitsoja. Seurasin häntä hämmästyneenä niin vahvasta reaktiosta. Kurpitsat olivat toki hienoja, mutta minä en nähnyt niissä mitään erityistä. Pikkutyttö sen sijaan tutki kurpitsoita ja löysi pian suosikkinsa ja otti siitä kuvan. Muitakin ihmisiä oli ilmestynyt pellolle.

“Tämä on pelto kauniimpi ilman näitä kurpitsoja!”

Minä jähmetyin. Se oli Annida, yksi niistä ihmisistä, joilla oli aina jotain minua vastaan. Pikkutyttö kääntyi katsomaan häntä ja totesi:

“Älä valehtele.”

Annidan otsa rypistyi. Hänen yhtä inhottava kaverinsa Nertta, jota kutsuttiin Netaksi, saapui Annidan viereen ja huomasi minut.

“Osallistutko sä ton kanssa?” Netta nauroi. Olin sanomassa jotain vastaan, mutta pikkutyttö ehti ennen minua.

“Entä sitten? Me olemme kavereita!”

Annidan ilme värähti. Normaalisti tuon ikäiset eivät uskaltaneet vastustaa vanhempia lapsia.

“Te voisitte perustaa luusereiden kerhon”, Annida härnäsi. Pikkutyttö näytti hänelle kieltä, kaivoi taskustaan jotain isoa ja sanoi:

“Jos joku kiusaa minun kaveriani, minun kaverini kostavat.”

Sitten kuului kaksi kauhistunutta kirkaisua. Pikkutyttö oli heilauttanut isoa lasipulloa kohti tyttöjä, ja lasipullostani lensi hämähäkkejä heidän päälleen. Annida ja Netta juoksivat kuin päättömät kanat ympäriinsä ja huiskivat käsillään hämähäkkejä, jotka kiipeilivät heidän päällään. Minä tuijotin heitä tyrmistyneenä, pikkutyttö kikatti ja otti heistä kuvan. Kun Annida ja Netta olivat lähteneet, pikkutyttö sanoi:

“En tykkää kiusaajista. He ovat ilkimyksiä. Äläkä sääli heitä, sääli mieluummin minua. Menetin monta kaveria tänään.”

“Miten niin menetit kavereita?” kysyin.

“Hämähäkit asuivat pullossa melkein vuoden, joten minä ehdin ystäväystyä niiden kanssa. En kuitenkaan kadu, että päästin ne menemään. Tämä oli sen arvoista.”

Vaikka en yleensä kannata kostoja, olin salaa samaa mieltä.

“Minäkin keräsin ötököitä pulloihin, kun olin pieni,” muistelin ääneen.

Kävelimme kurpitsalyhtyjien rinnalla kohti metsää. Kysyin häneltä:

“Miksi otit kuvan Annidasta ja Netasta?”

Pikkutyttö virnistä ilkkurisesti ja sanoi:

“Minun mielestäni se on aika yliluonnollinen näky, kun kaksi tyttöä sekoaa noin pahasti.” En vastannut mitään.

Kun olimme metsässä, tyttö alkoi etsiä “taikajuoman” aineksia muovipulloon, jonka oli löytänyt. Lopulta hän otti siitä kuvan, ja olimme lähtemässä, mutta minä muistin, että kallion lähellä on vanha pommisuoja. Se näytti oikeasti aika pelottavalta. Tyttö otti siitä kuvan ja lähdimme kohti koulua, sillä aikamme oli lopussa.

“Mitä meillä vielä puuttuu?” kysyin. Tyttö kaivoi taskustaan erittäin ryytyisen paperin ja luki: “Halloween-tunnelmaa ja iloinen ja syksyinen kuva.” Sitten hän kaivoi puhelimensa esiin ja selasi kuvia. Hänen puhelimensa kuoret olivat turkoosit, ja olisin voinut vaikka vanhoja, että olin nähnyt ne joskus, mutta eihän se ollut mitenkään mahdollista. Yhtäkkiä tyttö rupesi nauramaan. Häntä nauratti niin paljon, että hänestä ei kuulunut pihaustakaan.

“Mitä nyt?” tokaisin. Tyttö näytti minulle kuvan, jossa juoksimme karkuun muita lapsia. Pikkutyttö sanoi kikattaen:

“Minun puhelimeni kamera jäi vahingossa päälle. No, mutta eikö tässä ole iloinen ja syksyinen tunnelma?”

Nyökkäsin ja minuakin alkoi naurattaa. Olimme jo melkein koululla, kun pikkutyttö totesi minulle: “Olen aina rakastanut tuota peltoa.”

Minä pysähdin. “Mutta sinähän vasta tulit tänne! Sinähän sanoit, että olet vierailulla. Voitko vain kertoa, mitä sinä teet täällä?”

“En tiedä, miten selittäisin tämän. Tulin tänne koska... halusin nähdä sinut”, tyttö sanoi hiljaa.

“Miksi halusit nähdä minut? Vakoiletko sinä minua?” kysyin tyyneästi.

“En minä vakoile!”

“Äh, en tajua tätä. Tämän on pakko olla unta. Tämä ei voi olla totta!” totesin.

“Mitä sinä et tajua?” pikkutyttö kysyi hieman hämillään.

“Sinulla on samanlaiset vaatteet, ötökkäpurkki ja kännykän kuori, jollaiset minulla oli, kun olin kahdeksanvuotias. Ihan kuin sinä olisit minä!” huudahdin. Tämä ei käynyt järkeen, vaikka tavallaan kävi, olihan hän monin tavoin kuin minä pienenä. Mutta tietenkin tämän oli pakko olla vain sattumaa. Pikkutyttö rypisi otsaansa ja sanoi:

“Mutta eihän se ole mahdollista. Tai siis katso nyt sinua ja minua. Olemme niin erilaisia. Sinä et voi olla minä, koska sinulla ei ole yksisarvisia vaatteissasi.”

“Oli minullakin kerran”, kuiskasin. Jatkoimme matkaamme vaiti. Tyttö otti kuvan koulun pihasta ja välitunti loppui. Sanoin tytölle heipat ja lähdin luokkaani.

Kun olin vihdoinkin kotona, etsin valokuvakirjan minusta. Ja siinä minä olin: näytin täsmälleen samalta kuin pikkutyttö. Suljin kirjan. En tiennyt, mitä pitäisi ajatella. Hämmäntävää. Olinko todella viettänyt aikaa nuoremman itseni kanssa? Ja miten outoa, että nuorempi minä oli minun kaverini.

Mutta mitä ihmettä hän teki täällä? Mitä nuorempi minä teki nykyisen minäni kanssa? Nuorempi minä ei kuulunut tänne. Olin aivan varma, että pikkuminä salasi jotain minulta. Ehkä tämä oli vain eriskummallinen uni.

Juhlat alkoivat viideltä. Kaikki näytti aivan erilaiselta aamuun verrattuna. Kurpitsalyhdyt oli sytytetty ja kaikkialla oli valosarjoja. Se oli kaunista mutta karmivaa. Oli jo aika hämää. Muutaman kerran jopa säikähdin kamalasti joitain Halloween-koristeita, kuten isoa karvaista hämähäkkiä ja pitkää virnistävää luurankoa.

Mietin hetken, tulisiko pikkutyttö Halloween-juhliin ollenkaan, mutta helpotuin, kun näin yksisarvisen odottavan minua koulun pihalla.

“Tule, mennään!” pikkutyttö huudahti. Kello oli jo puoli kuusi. Porukkaa oli koululla paljon. Jotkut myivät Halloween-herkkuja, ja lavalla pidettiin esityksiä, kuten näytelmä ja luurankojen tanssiesitys. Me ostimme hämähäkkitikkarit, ja pikkutyttö totesi: “Tämä on paras hämähäkki, jota olen maistanut.” Toivoin hartaasti, että hän vain pelleili.

Vilkaisin kelloa ja totesin tytölle, että kohta julistettaisiin voittaja. Olin voittanut kerran kuvakisan, mutta se ei ollut kovin mukava muisto, sillä minun yksisarvisasuni oli rikottu ja minua oli haukuttu kaikkien edessä. Olin lähtenyt kotiin, ennen kun voittaja oli julistettu, ja seuraavana päivänä minulle oli kerrottu, että olisin voittanut palkinnon, mutta koska en ollut paikalla, se oli annettu jollekin muulle.

Ihmisiä kerääntyi lavan eteen, sillä kaikki odottivat voittajan julistamista. Eikä se ollut ihme, koska aika moni osallistui kilpailuun. Lavalle tuli opettaja, joka puhui käheällä äänellään mikrofoniin:

“Hyvää iltaa, oppilaat. Nyt julistamme kuvakisan voittajan. Kohta näytämme voittajan kuvat, eli jos tunnistat ne omiksesi, niin tule lavalle.”

Juuri silloin viereemme ilmestyivät viikatemies ja muumio. Minulle tuli huono olo, sillä ne näyttivät täsmälleen niiltä, jotka olivat rikkoneet asuni viisi vuotta sitten.

Yhtäkkiä tajusin kaiken. Pikkutyttö oli minä ennen kuin kiusaamiseni alkoi, ja nyt minulla oli mahdollisuus muuttaa kaikki. Minulla oli mahdollisuus parempaan elämään. Voisin muuttaa itseni ennalleen. Voisin saada ystäviä.

Minulle tuli kova halu suojella nuorempaa itseäni. Tuijotin muumioasuista lasta tietäen, että hänellä oli taskussaan saksit, joilla hän aikoi leikata yksisarvisen harjan ja sarven. Hän oli ottanut saksit esille ja aikoi juuri aloittaa puvun tuhoamisen, kun minä astuin pikkutytön eteen. Olin paljon pidempi kuin muumio. Muumio jähmettyi, kun katsoi häntä inhoten ja murahdin:

“Olepa varovainen noiden saksien kanssa. Ja pidä saksit kaukana pikkusiskostani.”

Pikkutyttö nyki hihaani ja kiljui innoissaan:

“TUO ON MEIDÄN KUVAMME!” Ja hän veti minut mukaani lavalle, jonka valkokankaalla näkyi kuva haamusta, joka olin minä. Haukoin henkeäni. Uskomatonta, minä ja pienempi minä olimme voittaneet kisan! Halloween-musiikki alkoi soida ja kaikki taputtivat. Saimme palkinnoksi ison ämpärin, joka oli täynnä karkkia. Seisoimme lavalla pitkältä tuntuneen ajan. Kaikki nauroivat nähdessään kuvan Annidasta ja Netasta.

Näin Annidan ja Netan mököttävän salin perällä. Olin sanomassa pikkutyttölle jotain, mutta tämä oli poissa. Yllätyin myös huomattessani, että minulla oli päälläni pinkki yksisarvisasu ja haamuasu oli poissa. Mieleni tuntui höyhenen kevyeltä.